

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Popović și alții v. Serbia - [26944/13](#), [14616/16](#), [14619/16](#) et al.

Hotărârea din 30.6.2020 [Secția a IV-a]

Articolul 14

Discriminare

Presupusa discriminare în oferirea de beneficii sociale pentru persoanele civile cu dizabilități, spre deosebire de beneficiile oferite militarilor: *nicio încălcare*

În fapt – Cererile vizează o presupusă discriminare din partea statului reclamat în oferirea beneficiilor sociale pentru persoanele cu dizabilități. Reclamanții, beneficiari civili, susțin că li s-a acordat o sumă mai mică decât beneficiarilor militari, în ciuda faptului că ambele categorii suferă de paraplegie. Reclamanții au formulat acțiuni civile, fără succes, inclusiv în fața Curții Constituționale.

În drept – Articolul 14 din Convenție, coroborat cu articolul 1 din Protocolul nr. 1: În contextul precis al acestui caz, Curtea nu a considerat necesar să adopte o viziune rigidă privind chestiunea caracterului reclamanților (civili cu dizabilități) și al veteranii de război scoși din acțiune de grupuri aflate „în situații analoage sau similare în mod relevant”, în înțelesul jurisprudenței Curții. În orice eventualitate, tratamentul diferențiat contestat avea o justificare obiectivă și rezonabilă. Potrivit Guvernului, ceea ce justifica în mod esențial tratamentul diferențiat era modul în care cele două grupuri au suferit prejudiciile. Într-adevăr, un grup era alcătuit din veterani de război care au suferit vătămări în cadrul serviciului lor militar, pe durata căruia, prin natura lucrurilor, au fost expuși unui nivel mai înalt de risc, în timp ce erau angajați în exercitarea sarcinilor impuse de stat. Vătămrile lor ar fi, de asemenea, greu de asigurat din cauza riscului amintit și pentru ei ar fi greu, dacă ar fi posibil, în general, să obțină, pe calea judecătii, vreun remediu pentru vătămrile suferite, de exemplu, din cauza agenților unui stat opus implicat într-o confruntare militară. Totuși, celălalt grup era alcătuit din civili, din care făceau parte reclamanții, care au suferit prejudicii în situații care nu aveau legătură cu exercitarea unor asemenea obligații, majoritatea din ele presupunând accidente, sau boli, sau acțiuni comise de terți. Tratatamentul diferențiat relevant a reprezentat o consecință a pozițiilor lor diferite și a obligațiilor corespunzătoare din partea statului reclamat de a le acorda facilități într-o măsură mai mare sau mai mică. Acesta presupunea o datorie morală pe care statele se considerau obligate să o onoreze, ca răspuns la serviciul oferit de veteranii lor de război.

De asemenea, din legislația statului reclamat decurgea că civilii cu dizabilități cărora le lipseau mijloacele de trai puteau fi îndreptățiți la un număr de facilități la care nu aveau acces unii veterani de război și, având în vedere acest fapt, tratamentul diferențiat real între cele două grupuri putea fi mai nesemnificativ decât se susținea. În circumstanțele acestor cazuri, alegerile făcute de legislatorul sârb cu privire la tratamentul diferențiat referitor la beneficiile sociale pecuniare între civilii cu dizabilități și veteranii de război cu dizabilități nu au fost lipsite de un fundament rezonabil și s-au bazat pe motive relevante și suficiente.

În fine, cu privire la Concluziile Comitetului Națiunilor Unite privind Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, opiniile comitetului identificau doar, în ciuda analizei detaliate a situațiilor din Serbia, Bosnia și Herțegovina și Croația, doar posibilele probleme în privința ultimelor două state, nu și în privința Serbiei, care era statul reclamat în acest caz.

Concluzie: nicio încălcare (cinci voturi la două).